

heri, men at lade enhver Stad og ethvert Land sit Brug og sin Sædvane, som de nu ere indførte.“ Og et andet Sted: „Ingen kan jo nægte, at Ægteskabet er en udvortes, verdslig Ting, som Klæder og Spise, Hus og Gaard, og underkastet den verdslige Øvrighed“. Det er jo da ogsaa en bekendt Sag, at Luther selv lod sig borgerligt vie og først senere søgte kirkelig Indvielse af sit Ægteskab.

De Farer, man har ment, vare forbundne med Indførelsen af „borgerligt Ægteskab“, navnlig at Folk drages fra Kirken og at Skilmissen tilbage, er der sikkert ingen Grund til at frygte for. Det sidste foreligger der, saa vidt vides, intet Bevis for, og i førstnævnte Henseende er det f. Ex. for Tysklands Vedkommende oplyst, at ca. 96 pCt. af alle borgerligt indgaaede Ægteskaber bag efter søges kirkeligt indviende. — Naar man saa paa den anden Side indvender: Ja, men hvorfor da for disse 3—4 Procents Skyld bebyrde *alle* med dobbelt Vielse, saa ere vi ikke i Tvivl om, at den Frihed, som derved opnaas for disse 3—4 pCt. og den Forandring til det bedre i det almindelige Syn paa Kirken og dens Tjenere, paa *hele* Befolkningens Side, som derved — og kun derved — vindes, ikke er for dyrt købt.

At de ovenanførte Betragtninger til Gunst for den her foreslaaede Ordning have deres Gyldighed, bestyrkes ved at se hen til, at borgerlig Ægteforening som almindelig Regel for alle nu er indført bl. a. i Tyskland, Ungarn, Italien, Spanien, Frankrig, Schweitz, Holland og Belgien, og at der i England gives Borgerne frit Valg mellem kirkelig og borgerlig Vielse.

Hvad særligt Danmark angaar, da kan man ikke paaberaabe sig det „historisk nedarvede“ til Fordel for den kirkelige Vielse, thi ganske vist har denne nu været ene gyldig her i Landet siden Kristian den V.'s Lov af 1683 og vistnok nogen Tid før, men hvad vejer det Tidsrum imod den „umindelige Tid“, som ligger forud derfor, og da havde vi, som oven for oplyst, kun borgerlig Form for Ægteskabs Indgaaelse, ja til Dels endog slet ingen Form (Jydske Lov af 1241 I.—27). Naar henses til, at den gamle borgerlige „Trolovelse“ som nødvendig Indledning til den kirkelige Vielse — og derfor i Befolkningens Øjne den egentlige, i og for sig tilstrækkelige Ægteforening — først ophævedes ved Frd. 4de Jan. 1799, kan man jo endog hævde, at vor nuværende Ordning ikke en Gang er 100 Aar gammel.

Dette til Begrundelse af Lovforslagets Hovedtanke.

Hvad saa angaar den nærmere Gennemførelse deraf, er Hovedpunktet jo dette: For hvilken Myndighed skal da Ægteskab fremtidig iudgaas? I saa Henseende har Flertallet enedes om (se Ændringsforslaget Nr. 27) at lægge dette Hverv i Hænderne paa Ægteskabsforstandere. Vi ere ikke blinde for, at i og for sig meget kunde tale for at blive staaende ved den Myndighed, som nu har